

Uit het Woord der Waarheid

*Gratis Bijbelstudieblad voor jong en oud
Jaargang 81 • nummer 5 • mei 2026*

INHOUD

<i>Gekocht door het bloed (gedicht).....</i>	<i>101</i>
<i>De drie delen van de profetische toespraak in Mattheüs 24-25 (5, slot)</i>	<i>102</i>
<i>Arm en rijk</i>	<i>106</i>
<i>De Heere Jezus in de tempel</i>	<i>110</i>
<i>Rust in God!</i>	<i>114</i>
<i>De vrijsteden of toevluchtssteden (1).....</i>	<i>115</i>
<i>De twee bomen</i>	<i>120</i>

Christus' leerzame onderwijs door gelijkenissen

(deel 1: o.a. Matth. 5, 13, 18, 22)

Door: Chr. Briem

Met dit schitterende boek hebt u deel 1 van een tweedelige uitleg over de gelijkenissen in handen. Dit deel houdt zich vooral bezig met een deel van de gelijkenissen in het Evangelie naar Mattheüs.

In Zijn grote genade maakt God ons in Zijn Woord bekend met Zijn verheven gedachten van liefde en wijsheid. Dat doet Hij op verschillende manieren. Naast rechtstreeks onderwijs gebruikt Hij ook beeldende en symbolische vormen. De Heere Jezus heeft, toen Hij op aarde was, zelfs een aanzienlijk deel van Zijn onderwijs gegeven in de vorm van gelijkenissen.

Wat zijn gelijkenissen? Wat is de zeggingskracht en betekenis ervan? Wat zijn de grenzen ervan? Open Gods Woord en bestudeer dit prachtige, diepgaande thema aan de hand van dit Bijbelstudieboek en u zult de rijke zegen van de studie van de gelijkenissen voor uzelf ervaren!

Formaat: A5, hardcover

340 bladzijden

Prijs: € 15,95

Colofon

Redactie- en administratie-adres:

Stg. Uit het Woord der Waarheid

Postbus 260, 7120 AG Aalten

Abonnementen en lektuurbestelling:

Tel. 0543 - 47 17 46

E-mail: bestel@uhwdw.nl

IBAN: NL44 INGB 00 00 92 46 08

Algemene info: info@uhwdw.nl

Giften e.d.: admin@uhwdw-fcs.nl

ISSN: 1384-735X

Giftenrekening:

IBAN: NL56 INGB 00 00 72 36 02

BIC: INGBNL2A* (ANBI aftrekbaar)

*Voor betalingen vanuit buiten Europa de BIC vermelden s.v.p.

Websites:

- Uitgeverij: www.uhwdw.nl
- Bijbelse artikelen en MP3-lezingen: www.debijbelvoorjou.nl
- Info i.v.m. werk van de Heere in binnen- en buitenland, hulp aan armen, noodhulp e.d.: www.uhwdw-fcs.nl

Alle prijzen zijn excl. verzendkosten.

© foto omslag: AdobeStock

© foto's binnenzijde: Pixabay

Gekocht door het bloed

Wie zal haar ooit verstaan,
wie eert haar ooit naar waarde:
die liefde, Heer', die U
liet komen naar deez' aarde,
naar 't kruis van Golgotha,
waar U het oordeel droeg
toen 't zwaard van 't Godd'lijk recht
ontwaakte en U sloeg?

Geen machtig eng'lenkoor,
geen van Uw grote werken,
geen diepten van de zee,
geen hoge hemelwerken,
geen van die alle kan
U geven lof en eer
voor die genade die
U ons betoond hebt, Heer'.

Heer' Jezus, Uw genâ,
Uw liefde en erbarmen,
wie kan die prijzen als
wij, schuldigen en armen,
die U tot koningen
en priesters hebt gemaakt,
nadat U eerst vol smart
de kruisdood had gesmaakt.

Ja, Uw verlost, Heer',
met heel hun hart vol vreugde,
bezingen Uw genâ,
Uw heerlijkheid en deugden,
want U hebt hen gekocht
met Uw zo kostbaar bloed
en geeft hun met U deel
aan 't eeuwig, hemels goed.

De drie delen van de profetische toespraak in Mattheüs 24-25 (5, slot)

Omdat veel Christenen van mening zijn dat de wet ook onze levensregel is, kunnen zij het verschil tussen ons en toekomstige gelovigen uit de Joden niet zien. Zij denken daarom dat zij zich in de schapen en bokken kunnen herkennen. Zij denken ook dat zij de wet moeten houden om de behoudenis te verkrijgen. Maar er is niemand die in staat is om de wet volledig te houden. Deze mensen lezen over de 'gezegenden van de Vader' en denken dat dit duidt op hun (Christelijke) hoop. Ze horen over de broeders van de Koning en denken dat dit over ons als Christenen gaat. Een grondige overdenking van dit gedeelte zal aantonen dat dit niet klopt¹. Hier willen we nog eens het volgende bevestigen.

Verschillen tussen de troon der heerlijkheid en de grote witte troon

Voor de troon der heerlijkheid, genoemd in Mattheüs 25:31, zullen geen Christenen staan, maar heidenen, dat wil zeggen mensen uit de heidenvolken. Daar zullen geen doden zijn, ook geen opgestane mensen, maar alleen levenden. Deze troon zal op aarde zijn, terwijl de grote witte troon niet kan worden gelokaliseerd, omdat de hemel en de aarde voor Zijn aangezicht zullen vluchten. Die grote witte troon kan dus niet op aarde staan.

Voor de troon der heerlijkheid staat een gemengde groep mensen. Sommigen worden beloond en zullen het koninkrijk beërven, anderen worden gestraft en zullen eeuwige pijn lijden. Voor de grote witte troon staat geen gemengde groep: iedereen die voor deze troon moet verschijnen, is een goddeloze, een ongeloofige, iemand die voor eeuwig verloren zal gaan.

¹ Zie hiervoor het Duitstalige boek 'Jesus Christus, mehr als ein König, Band 4' van deze schrijver en diverse Bijbelcommentaren over Mattheüs die op onze website te vinden zijn.

Maar één ding hebben beide rechterstoelen gemeen:

- Er wordt een definitief oordeel uitgesproken, ook al zullen de mensen die volgens Mattheüs 25 worden veroordeeld, samen met alle andere ongelovige 'doden' later ook nog voor de grote witte troon staan.
- Voor beide rechterstoelen zijn de werken belangrijk. Bij beide worden de mensen beoordeeld op hun werken.

Voor de troon der heerlijkheid staan uitsluitend mensen uit niet-Christelijke naties. Voor de grote witte troon zullen zowel ongelovige Joden als ongelovige Christenen en ongelovige heidenen staan. Maar zij verschijnen niet meer in het karakter van hun afkomst, want het zijn doden. En in de dood zijn alle nationale en sociale verschillen verdwenen.

Voor de troon der heerlijkheid verschijnen de heidenen die niet in een veldslag zijn omgekomen. Misschien was hun land ook niet betrokken bij een van de genoemde eindtijdoorlogen. We hebben al gezien dat er oordelen zijn die Christus persoonlijk zal laten uitvoeren door oorlogslegers. Een voorbeeld hiervan zijn de machtige legers van de verschillende koningen van de aarde die in Armageddon zullen worden vernietigd. Maar het grootste deel van de burgerbevolking van deze landen zal hier niet door worden getroffen. Toch moet iedereen wel voor het oordeel van de Mensenzoon verschijnen, wanneer Hij volgens Mattheüs 25 op de troon van Zijn heerlijkheid zal zitten. Want alleen Hij kan volgens Zijn onfeilbare wijsheid onderscheiden en selecteren. Hij zal dat doen zoals een herder de schapen van de bokken scheidt.

Tot slot wil ik nog zeggen dat de intensiteit van het oordeel in Mattheüs 25 niet te vergelijken is met die in Openbaring 20. Het oordeel over de volken is ook niet zo gedetailleerd als de toetsing van de verborgen motieven van de mens die we in Romeinen 2 vinden. Maar zo zal het wel zijn voor de grote witte troon. Dan

zal het niet uitmaken of iemand zonder wet, onder de wet of onder de genade heeft geleefd. Het is doorslaggevend of hij in het boek van het leven staat (verg. Openb. 20:15). Dat wordt bevestigd door de 'ontbrekende' werken. Maar hier in Mattheüs 25 gaat het 'alleen' om het gedrag ten opzichte naar de Joodse boodschappers van de Koning toe.

Daarbij moeten we bedenken dat volgens Mattheüs 25 alleen heidenen voor de Heere Jezus zullen staan, geen mensen van het volk van God die in Christelijk-Bijbelse zin verlicht zijn. Sommigen van deze heidenen zijn misschien nooit een boodschapper met het Evangelie tegengekomen. God ziet in Goddelijke genade voorbij aan deze tijd van onwetendheid. Degenen die onder de volken als rechtvaardigen kunnen worden aangemerkt, zijn deels weinig onderwezen in het geloof. Maar één ding doen ze wel: ze aanvaarden de boodschappers en de inhoud van hun boodschap. En dat laat zien hoe zij in hun hart staan tegenover God en Zijn boodschap van het koninkrijk.

Het is overigens niet helemaal eenvoudig om te zien wanneer dit oordeel uit Mattheüs 25:31 e.v. precies zal plaatsvinden. In de chronologie heb ik geprobeerd een indeling te maken. Voor zover ik kan zien, is er in het Oude Testament geen directe verwijzing naar dit oordeel over de volken te vinden. Daarom moeten we nu open laten of het gaat om een rechtszitting op een bepaald, vast te stellen moment na de komst van de Heere. Misschien gaat het ook om een rechtszitting die gedurende een langere periode zitting houdt.

Openbaring 20:4 laat ons zien dat er blijkbaar na het oordeel over de Romeinse heerser en de antichrist (Openb. 19:20) aan het begin van het duizendjarige Vrederijk tronen op aarde worden opgesteld. Daarop zullen de volken worden geoordeeld waarover in vers 3 wordt gesproken. In Jesaja 3:13 wordt ook gesproken over het oordeel over de volken: 'De HEERE staat ge-

reed om Zijn rechtszaak te voeren en Hij staat klaar om over de volken recht te spreken'. Sommige Bijbeluitleggers denken ook aan Joël 3:2,12 wanneer ze spreken over het oordeel over alle volken dat we in Mattheüs 25:31 e.v. vinden. In vers 12 wordt inderdaad gesproken over een rechtszitting die zal plaatsvinden in het dal van Josafat.

Wanneer en hoe we ons deze rechtszaak, die de hele aarde omvat, moeten voorstellen, blijft vandaag de dag nog voor ons verborgen. De Heere zegt niet hoelang dit oordeel zal duren. Er wordt ook niet gezegd dat alle naties op hetzelfde moment voor de Heere zullen staan.

Ook de vorm van het oordeel is nieuw. Maar deze onderscheidende oordelen bestaan er al sinds er mensen op aarde leven: bij Noach waren er rechtvaardigen die werden gered en goddelozen die werden veroordeeld. Hetzelfde vinden we bij Sodom en Gomorra en later steeds weer. Ook Johannes de Doper kondigde de Heere aan met zo'n onderscheidend oordeel (Matth. 3:12). Daaruit concludeer ik dat de Heere in deze verzen niet het proces wil beschrijven, namelijk op welke manier de volken precies komen en in welke tijd ze worden geoordeeld, maar alleen het feit dat ook aan de volken gerechtigheid zal worden uitgeoefend.

Manuel Seibel

Arm en rijk

De verordeningen van God in het Oude Testament heffen het verschil tussen arm en rijk niet op. Net zomin roept het Evangelie van de genade ertoe op de sociale verschillen in deze wereld op te heffen. Tot op vandaag moeten we ermee leven dat arm en rijk bestaan. Maar in de Gemeente van God mogen die sociale verschillen geen rol spelen. Toch veroorzaken arm en rijk tot op vandaag conflicten onder gelovigen. Laten we eens kijken wat Jakobus over dit onderwerp te zeggen heeft.

Gods onderwijs over *arm en rijk* worden in de brief van Jakobus over vier gedeelten verdeeld:

- Hoofdstuk 1:9-11: armen en rijken met elkaar vergeleken – Gods standpunt
- Hoofdstuk 2:1-7: armen en rijken vergeleken – het standpunt van de mensen
- Hoofdstuk 2:15-17: ondersteuning van de armen
- Hoofdstuk 5:1-6: Gods oordeel over de rijken

Een waarschuwing voor de rijken

Bij het lezen van de Jakobusbrief kom je onwillekeurig tot de conclusie dat de rijken er slecht van afkomen. 'Omdat hij als een bloem van het gras zal vergaan', staat er al direct in het eerste hoofdstuk (vs. 10-11). Door hun eigen opzet was het gedrag van de rijken ronduit schandalig: ze onderdrukten en belasterden anderen (Jak. 2:6-7). Ze hadden de armen bedrogen en de rechtvaardigen zelfs gedood (Jak. 5:4,6). Jakobus moet het gedrag van de rijken scherp afkeuren en hun aankondigen dat ze niets anders dan ellende (= oordeel) hebben te verwachten (Jak. 5:1).

Wie zijn de rijken?

Hoe kan het dat bij Jakobus de rijken er zo slecht van afkomen? Wie zijn deze rijken? Spreekt de apostel Paulus niet ook tot de

rijken – echter niet veroordelend, maar eerder vermanend en bemoedigend?

Zo is het precies: Jakobus schrijft heel anders dan Paulus. Dat heeft niet alleen te maken met het onderwerp 'arm en rijk', maar ook met het onderwerp 'geloof en werken'. Voor een deel komen de verhandelingen van de beide schrijvers over hetzelfde onderwerp haast tegenstrijdig over. Daarom is het belangrijk om te begrijpen waarom Jakobus schijft zoals hij schrijft. Alleen zo kun je zijn brief op de juiste manier plaatsen.

Het valt op dat Jakobus de ontvangers van zijn brief telkens aanspreekt. Vijftien keer zegt hij '(mijn) broeders'. Daarbij heeft hij kennelijk in eerste instantie diegenen voor ogen die door God zijn gebaard 'door het Woord van de waarheid', die dus opnieuw zijn geboren (Jak. 1:16,18). Toch schrijft hier een Israëliet aan Israëlieten – Jakobus aan de twaalf stammen in de verstrooiing (1:1). En in het volk Israël was het niet ongebruikelijk elkaar 'broeders' te noemen. Zo sprak Petrus in zijn toespraak op de Pinksterdag zijn toehoorders ook aan, hoewel ze niet bij de kinderen van God hoorden, want ze werden daar tot bekering opgeroepen (Hand. 2:29-38). Bij Jakobus is het hetzelfde. Onder de ontvangers van zijn brief waren er ook die geen leven uit God bezaten en voor wie daarom het oordeel te wachten stond (verg. 2:13; 5:9,12). Daar hoorden ook de rijken bij. Terwijl de apostel Paulus de rijken vermaant hun aardse bezit geestelijk te beheren (1 Tim. 6:17-19), moet Jakobus de rijken oproepen over het komend oordeel te huilen en te jammeren (5:1). Bij hen was niets goeds te zien; ze wandelden op de weg van de dood.

Wat Jakobus de rijken te zeggen heeft

Rijken zijn vaak trots op hun bezit. Ze genieten ervan erkenning te ontvangen van de maatschappij. Ze hebben zelden te klagen over het gebrek aan contacten en vrienden, want de vrienden

van een rijke zijn talrijk (Spr. 14:20). Maar Jakobus bewijst de rijken geen eer – integendeel, hij zegt dat de rijke moet roemen in zijn geringheid (1:10). Waarom? Omdat hij ziet hoe arm en gering ze uiteindelijk zijn met het oog op de *eeuwige* dingen. Wie niet rijk is in God (Luk. 12:21), hoort bij de mensen met wie je medelijden moet hebben – of hij nu wel of niet vermogend is.

In hoofdstuk 5:1-6 spreekt Jakobus de rijken rechtstreeks aan. Ze hadden alleen hun eigen welzijn op het oog. Heel hun leven was erop gericht te genieten van het aardse. Ze hadden zo veel overvloed dat hun schatten begonnen te verroesten. Maar ze waren niet door hard werken aan hun rijkdom gekomen. Ze hadden hun hebzucht ten koste van de arbeiders bevredigd door hun loon in te houden.

Als nu de rijken meenden als heren te kunnen doen en laten wat ze maar wilden, dan hadden ze zich vergist. Ze waren verantwoordig schuldig aan één Persoon Die een veel grotere macht bezit dan welk mens ook: de Heere Zebaoth, Die wordt gediend door menigten van engelen. Hij staat gereed om de levenden en de doden te oordelen (1 Petr. 4:5).

Wat leren we hier? Laten wij nooit jaloers zijn op de rijken van deze wereld. We willen geen geld en bezit verzamelen; we willen schatten verzamelen in de hemel (Matth. 6:20)!

Bemoediging voor de armen

De armen en de geringen werden door de rijken schandalig behandeld (2:6). Er waren enkelen onder hen die het zonder kleding en dagelijks voedsel moesten stellen (2:15). De armen werden enorm geminacht. In de synagogen moesten ze staan of onder de voetenbanken zitten.

Wat Jakobus over de armen te zeggen heeft

Wie zo wordt behandeld als Jakobus over de armen schrijft, voelt zich waardeloos. Vaak laten familieleden of bekenden het zelfs afweten en kijken ze niet eens om naar hun arme familielid. Zo wordt het woord uit de Spreuken bewaarheid: 'Een arme wordt zelfs door zijn vriend gehaat' (Spr. 14:20). Maar juist daar verzet Jakobus zich tegen. Hij laat hemels licht op het sociale systeem vallen en bemoedigt de geringe broeder te roemen in zijn hoogheid (1:9). 'Heeft God niet de armen in de wereld uitverkoren om rijk te zijn in het geloof en erfgenamen van het koninkrijk, dat Hij beloofd heeft aan hen die Hem liefhebben?' (2:5). **Wie Christus in zijn hart heeft toegelaten, is eindeloos rijk gemaakt.** Hij ontvangt vandaag al honderdvoudig en in de wereld die komt, het eeuwige leven (Mark. 10:30). Kinderen van God die in het hier-en-nu tot de *geringen* worden gerekend, moeten nog wat geduld hebben (verg. 5:7). Maar er is geen reden om de moed te verliezen, want zelfs als je moet afzien van de genoegens van het leven – het komende 'eeuwige gewicht van heerlijkheid' zal alles goedmaken (2 Kor. 4:17).

Onderscheid maken tussen arm en rijk?

De rijken staan in de maatschappij veelal in hoog aanzien en mensen zijn vaak jaloers op hen. Maar Christenen hoeven daar niet aan mee te doen. Jakobus leert ons dat het niet alleen dwaas, maar zelfs fout is als men onder Gods volk rijken en armen verschillend behandelt. Omdat wij als mensen vaak naar de buitenkant kijken, hebben we de neiging de rijken voor te trekken en de armen achter te stellen. Maar dat is niets anders dan handelen met aanzien des persoons. Wie dat doet, zondigt en is rechter geworden met verkeerde overwegingen (verg. 2:9; 4:1 e.v.).

'Wees tegenover elkaar eensgezind' (Rom. 12:16) – dat is de gepaste oproep in dit verband. Dat is namelijk precies wat Jakobus

bedoelt: wij horen alle gelovigen met dezelfde grondhouding van liefde en hoogachting te zien, dus niet de één eren en de ander verachten, niet de één overladen met vriendelijkheid en hartelijkheid, en de ander snel afschepen. De wet eiste al de naaste lief te hebben als zichzelf (2:8) – ongeacht wie die naaste zou kunnen zijn. Bovendien zijn we als kinderen van God verplicht elkaar zó lief te hebben als God ons heeft liefgehad (1 Joh. 4:11). In de omgang met elkaar en in de liefde tot elkaar mogen sociale verschillen geen rol spelen.

Daarbij is het niet belangrijk of men Jood of Griek is, of slaaf of vrije, of man of vrouw, want 'u bent allen één in Christus Jezus' (Gal. 3:28).

H. Mohnke

De Heere Jezus in de tempel

Lukas 19:41-48

De Heere Jezus in de tempel

In Zijn leven hier op aarde is de Heere Jezus in veel opzichten het lichtende voorbeeld voor ons eigen gedrag. Als we naar de toestand van het Christendom in onze tijd kijken en veel afwijkingen van de gedachten van God opmerken, laten we dan niet vergeten dat de toestand van het Joodse volk in de tijd van de Heere Jezus ook deze tekenen van afwijking en verval droeg. We kunnen dus zeker waardevolle aanwijzingen voor onszelf verwachten in het gedrag van de Heere. Laten we een paar punten bekijken die te maken hebben met de zogenoemde 'reiniging van de tempel'.

Droefheid - de noodzakelijke voorwaarde

'En toen Hij naderde en de stad zag, hilde Hij over haar' (vs. 41).

De Heere naderde en zag de stad. Hoe vaak zijn we niet geneigd om situaties te beoordelen of te veroordelen die we alleen 'van veraf' kennen, van horen zeggen of van geruchten. Voor een geestelijk oordeel is het nodig om de zaak te 'naderen', te zien. Toen de Heere de trieste stand van zaken zag, lezen we dat Hij hilde over Jeruzalem. Zolang we niet met oprecht verdriet in ons hart hebben gehuild over de trieste toestand van Gods volk, zijn we niet in de juiste gemoedstoestand om te handelen. Vleselijke reacties, een zogenaamde 'heilige woede' of het gevoel dat er 'iets gedaan moet worden', zijn geen Bijbelse motieven. Bovendien moet dit verdriet, anders dan bij de Heere, samengaan met het besef dat het ons falen, onze ontrouw en onze zwakheid zijn die deze toestand heeft veroorzaakt. Deze eenheid met de toestand van het volk in het buigen en rouwen was het kenmerk van de mannen van God in het Oude Testament (bijv. Ez. 9:3-7; Neh. 1:4-11; Dan. 9:4-8).

Actie - het noodzakelijke gevolg

'En Hij ging de tempel binnen en begon hen die daar verkochten uit te drijven' (vs. 45).

Aan de ene kant is de juiste waarneming van de diepe toestand van Gods volk en van ons persoonlijke aandeel in deze schuld een noodzakelijke voorwaarde om in overeenstemming met God te handelen. Aan de andere kant kunnen deze gevoelens op zichzelf nooit de overeenkomstige handelingen vervangen.

Zo zien we ook bij de Heere dat Hij Zijn tranen liet volgen door daden. Hoewel de concrete actie van de Heere – het verdrijven van de kooplieden uit de tempel – niet door ons kan en mag

worden nagevolgd, zien we twee belangrijke principes in Zijn handelen:

1. 'Er staat geschreven: En Mijn huis zal een huis van gebed zijn.' Niet alleen toen Hij in de woestijn door de duivel werd verzocht, antwoordde de Heere met het Woord van God. Zijn daden, vooral als het ging om ernstige zaken als tucht, waren ook gebaseerd op het Woord van God. Ook onze daden, vooral als het gaat om tucht en beslissingen die verstrekkende, misschien pijnlijke gevolgen hebben, moeten hun basis vinden in het Woord van God. We worden altijd geconfronteerd met twee gevaren: of we doen dingen omdat we denken dat ze goed, gepast, geschikt zijn, ook al hebben ze geen basis in het Woord van God, of we aarzelen om dingen te doen die Gods Woord ons duidelijk opdraagt, omdat we denken dat ze ongeschikt of ongepast zijn of omdat we bang zijn voor de gevolgen. Ook hier willen we het voorbeeld van de Heere tot ons laten spreken.

2. 'U hebt er echter een rovershol van gemaakt.' De reden voor de actie van de Heere was Zijn besef dat mensen het huis van God hadden veranderd in iets anders dan wat God had bedoeld. Ze hadden de principes van dit huis veranderd. Laten we de ernst opmerken waarmee de Heere reageerde op het feit dat de principes van het huis van Zijn Vader waren veranderd en dat er geen rekening was gehouden met de heiligheid van Gods huis.

In bepaalde behoeften van onze tijd zien we misschien geen grove morele en ethische zonden. We zien ook geen valse leer over de Persoon van de Heere. Maar als de principes van Zijn huis veranderd zijn, als de Heere als het ware moet zeggen: 'Maar jullie hebben het zo en zo gemaakt', dan is dat net zo ernstig. [Het voorbeeld van onze Heere laat ons zien dat ons handelen dan gekenmerkt moet worden door Schriftuurlijke standvastigheid.](#)

Onderwijs – de noodzakelijke begeleiding van alle handelingen

'En Hij leerde dagelijks in de tempel' (vs. 47).

Het onderwijzen van het Woord van God was de taak waarvoor de Heere was uitgegaan. 'En Hij zei tot hen: Laten wij ergens anders heengaan, naar de naburige plaatsen, opdat Ik ook daar predik; want daartoe ben Ik uitgegaan' (Mark. 1:38). Dit is ook een van de laatste instructies van de apostel Paulus aan zijn medewerker Timotheüs: 'predik het woord, wees paraat, gelegen [en] ongelegen; weerleg, bestraf, vermaan in alle lankmoedigheid en lering' (2 Tim. 4:2). Steeds weer onderwijs krijgen vanuit Zijn Woord is nooit zo noodzakelijk als in moeilijke dagen. Hoe kunnen we op God gerichte gevoelens hebben, waaruit Schriftuurlijk handelen voortkomt, zoals we dat zien bij de Heere, als we niet steeds opnieuw leren welke gevoelens God in ons wil zien en welke handelingen overeenkomen met Zijn Woord?

We willen dit laatste punt niet verwaarlozen. Dit gevaar bestaat zeker. Aan de ene kant kunnen we zo gebukt gaan onder alle ontberingen dat we vergeten ons bezig te houden met het hele Woord van God – ook met datgene wat dient om ons te verkwikken en te bemoedigen, of wat de kostbaarheid van de Persoon van onze Heere vergroot. Aan de andere kant kunnen we de vrije tijd en stilte onder Zijn Woord verwaarlozen in onze – heel noodzakelijke – bezigheid met veel problemen. Dat is in ons eigen nadeel. Bij de Heere Jezus, ons volmaakte Voorbeeld, was alles perfect in evenwicht. Laten we proberen dit evenwicht in ons leven te vinden met Zijn hulp.

Michael Vogelsang

Rust in God!

'Zeker, mijn ziel is stil voor God; van Hem is mijn heil. Zeker, Hij is mijn Rots en mijn heil, mijn veilige vesting; ik zal niet al te zeer wankelen' (Ps. 62:2-3).

In de maand mei zijn er de meeste gevallen van zelfmoord – een jaarlijks terugkerend, vastgesteld feit (zo was al tenminste jaren geleden in Duitsland te lezen²). Al het bloeien en ontluiken, het zingen en het schitteren, het grote opstandingslied van de schepping in de maand mei – het kan de moedelozen en verwijfelden niet troosten en de mensen zonder hoop geen nieuwe hoop geven. Integendeel, deze lentebetovering schijnt velen met een zwaarmoedigheid te vullen die het lied van de nachtegaal en de bloeiende wereld tot een troosteloze zekerheid maken wil: voor mij komt er geen lente meer!

De schepping wijst ons eigenlijk op de inhoud van het Evangelie. Na de koude winternacht kan God tóch nog leven tevoorschijn brengen! Zo spreekt de lente eigenlijk van een nieuw leven, van hoop en vrede. Want door het kruis van Golgotha is er voor alle volken en in alle tijden *redding, behoudenis voor iedereen!*

De Heere Jezus roept tot de gejaagde, geplaagde mensen vol met zorgen: 'Kom tot Mij, allen die vermoeid en belast bent, en Ik zal u rust geven!' (Matth. 11:28). En Hij verzekert iedereen beslist: *'Wie tot Mij komt, zal Ik beslist niet uitwerpen'* (Joh. 6:37).

Maar aan de zijde van de mensen die vol zorgen, vrees, schuld en verdriet zijn, staat een duistere leugenaar, een grote bed-

² Als een lezer worstelt met deze vragen, verstop het niet en worstel ook niet alleen verder, maar zoek pastorale en/of professionele hulp!

rieger. Hij fluistert hun toe: 'Al dat geluk is niet voor jou!' Satan trekt het zwarte gordijn van hopeloosheid neer voor het oog van de bedrogenen: 'Maak er een einde aan - dan ben je overal van af!' - Wee degene die hem gelooft!

Wee hem die zich af laat trekken naar deze diepte om satan meer te geloven dan de God van alle genade, om de moordenaar te geloven in plaats van de Heiland, Die uit de heerlijkheid van de hemel naar deze aarde kwam om alle zuchtende zondaars te redden door Zijn heilig, voor schuldigen en verlorenen vergoten bloed!

G. von Viebahn

De vrijsteden of toevluchtssteden (1)

Voorwoord

Het is zinvol om na te denken over de zogeheten **vrijsteden** of **toevluchtssteden** – zes steden die God had aangewezen voor mensen in Zijn volk Israël die door onopzettelijke doodslag op de vlucht waren voor de bloedwreker.

Een merkwaardig thema voor Christenen? Op het eerste gezicht misschien wel. Maar als je je er meer mee bezighoudt, ontdek je veel interessante details met een diepe betekenis. Dit boekje is dan ook geschreven met de wens de lezers bij deze 'ontdekkingsreis' te helpen.

Het is onze wens dat iedere lezer aan de hand van het thema van de toevluchtssteden iets meer gaat begrijpen van de grootheid van Christus' verlossingswerk of van Gods heilsplan.

Inleiding

Het Oude Testament spreekt er herhaaldelijk van dat er in Israël 'toevluchtssteden' moesten zijn, die er later ook waren. Het ging om zes steden die bedoeld waren om in een heel specifieke situatie bescherming te bieden, namelijk wanneer iemand zonder opzet een mens doodgeslagen had (wij zouden nu van dood door schuld spreken).

Daarbij is het opvallend dat dit zeldzame geval in verschillende Bijbelboeken aan de orde komt en dat God daarvoor heel gedetailleerde voorschriften gaf, waarin veel details exact geregeld werden. Sommige van deze voorschriften lijken in eerste instantie raadselachtig en op het eerste gezicht onbegrijpelijk. Maar in het licht van het Nieuwe Testament blijkt dat ze een diepere betekenis hebben.

Wie de betekenis van deze toevluchtssteden onderzoekt, zal aan de ene kant nieuwe facetten van het Evangelie en het verzoenend sterven van Christus leren kennen. Aan de andere kant zal hij of zij beter begrijpen hoe God het heden en de toekomst van het volk Israël beoordeelt.

Hoofdstuk 1 van dit artikel bevat een samenstelling van de Bijbelgedeelten over het onderwerp en aanwijzingen over enkele details. Dit moet helpen te begrijpen wat de voorschriften precies inhielden (het gaat hier dus meer om de feiten – de uitleg en toepassing voor Christenen volgt in de beide volgende hoofdstukken).

Hoofdstuk 2 geeft een toepassing op het Evangelie.

Hoofdstuk 3 gaat verder in op de diepere typologische betekenis.

Een voorbeeld ter illustratie

Een wilde achtervolging

Op het heetst van de dag was het rustig op de weg naar Hebron. Plotseling, laat in de middag, hoor je haastige voetstappen. In het licht van de avondschemering duikt de gestalte van een jongeman op. Hij ziet er uitgeput uit en toch ook uiterst vastberaden. Met al zijn kracht vecht hij zich verder bergopwaarts, richting Hebron. Waarom? Wat is er gebeurd?

Nu hoor je weer voetstappen, uit dezelfde richting. Opnieuw duikt een man op, hij lijkt achter de eerste aan te zitten. Hij houdt een mes in zijn hand geklemd. Met al zijn krachten rent hij door. Langzaam loopt hij op de ander in. In zijn ogen is blinde woede te lezen.

Wat was er gebeurd? De jongeman is op de vlucht, omdat hem een verschrikkelijk, ongelukkig ongeval was overkomen. Bij het houtkappen in het bos was het ijzer van de bijl losgeschoten en had een van de andere arbeiders dodelijk verwond. Nu zat de bloedwreker hem op de hielen, de broer van het slachtoffer. De enige hoop voor de vluchtende was de zogenoemde 'toevluchtsstad'. Alleen daar kon hij voor de bloedwreker veilig zijn.

De Bijbelgedeelten over het thema

De jongeman op de vlucht naar Hebron wist dat er in de Joodse wet exacte voorschriften stonden om zijn zaak te regelen. Deze aanwijzingen boden hem hoop en bescherming: God had toevluchtssteden aangewezen waar men hem asiel geven zou. De gedeelten in het Oude Testament die over de toevluchtssteden gaan, zijn vooral de volgende:

- Exodus 21:13 Een eerste aanduiding
- Numeri 35:9-34 In de vlakten van Moab
- Deuteronomium 4:41-43 Mozes kiest drie toevluchtssteden aan de oostkant van de Jordaan

- Deuteronomium 19:1-13 Een praktijkvoorbeeld
- Jozua 20:1-9 Alle zes steden – en de opnameprocedure

- Jozua 21:13,21,27,32,38 De toewijzing van de steden
- 1 Kronieken 6:57,67 Een historische terugblik

Alleen al door de opsomming van deze Bijbelplaatsen en de lengte van enkele van deze gedeelten (niet minder dan 26 verzen alleen al in Numeri 35!) wordt duidelijk dat God een grote betekenis aan dit thema toekent. Hij had daar goede redenen voor en daar willen we in de beide volgende hoofdstukken wat verder naar kijken. Maar eerst willen we een overzicht krijgen van de wetsvoorschriften: wat hebben die afzonderlijk te zeggen en wat speelde zich in het verleden af?

Exodus 21: Een eerste aanduiding

In Exodus 19 beklimt Mozes de berg Sinai om de wet te ontvangen. In Exodus 20 vinden we het begin van deze wet, vooral de tien geboden. En al in het volgende hoofdstuk begint God over het merkwaardige geval van de doodslager te spreken:

'Wie iemand zó slaat dat hij sterft, moet zeker gedood worden. Maar voor het geval dat hij het er niet op toelagde, maar God het zijn hand liet overkomen, zal Ik voor een plaats voor u zorgen waar hij naartoe kan vluchten' (Ex. 21:12-13).

Vers 12 beschrijft de straf op moord. Wie een mens doodt, moet gedood worden. Onmiddellijk daarna spreekt God over de uit-

zondering: wie een mens doodt zonder dat hij het 'erop toelegde', hoeft niet per se te sterven, maar krijgt een plaats toegewezen waar hij naartoe vluchten kan. Het wordt nog niet uitgelegd dat er meerdere steden zullen zijn die God zal uitzoeken en de voorschriften worden nog niet tot in detail genoemd. Maar het concept wordt al – eigenlijk op de eerste bladzij van de wet – schriftelijk vastgelegd:

- Er moet onderscheid gemaakt worden tussen moord (met voorbedachten rade) en doodslag (zonder opzet).
- In het geval van moord is de doodstraf ingesteld.
- In het geval van doodslag mag de dood niet onvermijdelijk zijn. God wil een toevluchtsoord aanwijzen waar iemand bescherming tegen de straf kan vinden.

Het voorschrift is heel algemeen gehouden. Het spreekt alleen van 'een plaats' waar de betrokken persoon naartoe kon vluchten. Waarschijnlijk is daarop ook de gedachte gebaseerd dat je bij het altaar een toevlucht kon vinden. In de tijd van David maakten Adonia en Joab daar gebruik van, hoewel uiteindelijk zonder succes:

- Adonia had zich aan samenzwering schuldig gemaakt ('Ik zal koning worden', 1 Kon. 1:5). Hij vluchtte naar de tent van de Heere (de tempel was nog niet gebouwd) en greep de horens van het altaar vast en werd daarom gespaard. Toch verloor hij door eigen schuld kort daarop zijn leven (zie 1 Kon. 1:50-51; 2:21-24).
- Joab, die solidair met Adonia was, werd schuldig verklaard, hoewel hij de horens van het altaar vastgepakt had, want hij was een moordenaar (geen doodslager) geworden (zie 1 Kon. 2:28-33).

De horens van het altaar spreken van de werkzaamheid van de verzoenende dood van Christus. Ze bevonden zich op de vier hoeken van het altaar, wijzend in de vier windrichtingen, wat wijst op het universele van de boodschap van het Evangelie.

Aan de andere kant had God de toevluchtssteden – die hier nog niet genoemd worden – beslist al voor ogen toen Hij het voorschrift uit Exodus 21 gaf. Alleen al dit eerste gedeelte laat ons duidelijk zien dat God – zelfs in de wet – genadig is. Hij moet de schuldige voor schuldig houden, maar Hij wil – als het ook maar enigszins mogelijk is – genadig zijn en bescherming en toevlucht bieden. Op de diepere betekenis die daarin ligt, komen we later terug.

(Wordt vervolgd).

M. Hardt

De twee bomen

Genesis 2

Van alles wat ons in de Bijbel verteld wordt over de Hof van Eden, lijkt nauwelijks een feit minder begrepen te worden dan wat in de tweede helft van het vers 9 gemeld wordt: 'de boom van het leven, in het midden van de hof, en de boom van de kennis van goed en kwaad'.

Velen beschouwen deze mededeling alleen maar als een vroege mythe of fabel. En toch waren de twee bomen die vóór alle andere worden genoemd, als een uitdrukkelijk feit volledig aangepast aan die tijd van oorspronkelijke onschuld; ze pasten alleen bij die tijd. Ze geven Goddelijke principes van diepe en blijvende waarde voor alle tijden weer. Het is niet nodig om een van die twee tekort te doen en ook niet om je over te geven aan fantasieën, maar alleen om je te onderwerpen aan de aanwijzingen van het geïnspireerde verslag. En de waarheid die ons hier wordt meegedeeld, is heel belangrijk voor ieder mens.

Het eerste wat we moeten opmerken, is dat de boom van het leven in het midden van de tuin absoluut verschilt van de 'boom van de kennis van goed en kwaad'. Het was verboden om van deze boom te eten. Daar stond de doodstraf op (vs. 17). En pas toen de mens toch van de verboden boom at, nam God voorzorgsmaatregelen om ervoor te zorgen dat hij niet ook van de levensboom at (Gen. 3:22). Want dat zou voor de zondige mens een leven tot in het oneindige hebben betekend en dat zou geen zegen zijn geweest maar een catastrofe. De mens zou zich dan ook niet aan alle Goddelijke orde hebben gehouden. Afgezien van deze overtredding was de boom van het leven toegankelijk voor de mens en duidelijk onderscheiden van de boom van de kennis.

De eerste boom maakt dus duidelijk dat de weg naar het leven openlag voor de niet-gevallen mens. God had dit bedoeld voor Adam in het paradijs, uit vrije wil en helemaal onafhankelijk van de tweede boom. Zo was het. En daarom verloor de mens zijn recht op de eerste boom toen hij van de tweede boom at. Het was de verantwoordelijkheid van de mens om niet van de boom van de kennis te eten. Als hij zich daaraan had gehouden, dan was hij vrij geweest om van de boom van het leven te eten. Maar nadat hij schuldig was geworden en gevallen, werd hij daarvan uitgesloten en verdreven en een vlammend zwaard dat heen en weer bewoog, ontzegde alle toegang tot de boom van het leven (Gen. 3:24).

Nu is het constante streven van de mens, vooral van de religieuze mens, om de twee bomen als het ware aan elkaar gelijk te stellen. Dat wil zeggen: om het leven afhankelijk te maken van de vervulling van verantwoordelijkheid.

Dit idee kan voor God niet bestaan. Denk maar aan de feiten in die tijd van de onschuld van de mens. En dat is nog duidelijker geworden nadat de mens een zondaar was geworden en uitge-

sloten werd van de boom van het leven. Zijn oorspronkelijke relatie ging verloren door overtreding. Zo kwam er een einde aan de enige natuurlijke religie die ooit werkelijkheid was.

Vanaf dat moment hing alles af van wat God is, in reddende barmhartigheid naar de mens toe. De mens had God volledig verworpen onder de meest gunstige omstandigheden. De zonde dwong God om op te treden als Rechter in morele zin. Maar liefde en Goddelijke genade maakten Hem een Redder van Hem. Alles hing dus af van Zijn Zoon, van de vernedering van Zijn Zoon door Mens te worden en de dood en het oordeel te ondergaan voor schuldigen. De Vader zond de Zoon als Redder van de wereld (1 Joh. 4:14). De Zoon kwam om te zoeken en te redden wat verloren was (Luk. 19:10).

Maar laten we eens kijken naar Gods daden in de tussentijd tot de komst van Zijn Zoon. De brief aan de Galaten legt grote nadruk op het feit dat er 430 jaar vóór de wet al beloften waren gedaan en een verbond door God was bevestigd. Vanwege deze tijdelijke regeling kon de wet de beloften niet opheffen en ze kon er al helemaal niet mee vermengd worden.

De beloften kwamen overeen met de boom van het leven, de wet met de boom van de kennis van goed en kwaad.

De beloften waren de onvoorwaardelijke, gegarandeerde genade van God, doelbewust geopenbaard lang vóór de wet en er absoluut van gescheiden. De wet drukte Gods rechtvaardige eis aan de mens uit op basis van zijn verantwoordelijkheid. Als Israël of enige mens beweerde op grond van de wet voor God te staan, dan waren de tien geboden Gods voorwaarden om dat te doen. Maar dergelijke voorwaarden kunnen alleen maar een bediening van dood en verdoemenis betekenen voor zondige schepselen, zoals Israël was en zoals de hele mensheid is.

Daarom is het altijd een fatale fout om leven te zoeken in de uitoefening van menselijke verantwoordelijkheid. Israël stond op deze grond en faalde tot het uiterste en zo is het met alle zondaars als ze dezelfde weg volgen. De Schrift vermeldt dit falen in het Oude Testament en legt het uit in het Nieuwe Testament. Dat doet Hij zodat de mensen van vandaag kunnen leren van deze ernstige les uit het verleden en zodat zen hun toevlucht kunnen nemen tot de genade van God die alleen in Christus te vinden is.

Christus alleen loste het probleem op en Hij deed dat door de volledige verantwoordelijkheid van de mens op Zich te nemen en de gevolgen van de zonde en onze zonden in de dood te dragen, ja, tot in de dood aan het kruis. En zo, nadat Hij God volledig had verheerlijkt, stond Hij op uit de dood. Alleen zó werd Hij een levengevende Geest voor iedereen die gelooft. Daarom is er nu geen veroordeling meer voor hen die in Hem zijn. In Hem zijn de twee bomen tot een gezegende harmonie gebracht, voor onze redding en voor de verheerlijking van God.

Als verantwoordelijke mensen blijken we goddeloos en machteloos te zijn; zo zegt de apostel het onbetwistbaar. De Heere behandelt zelfs de Joden als 'verloren'. Hiermee is de kwestie van onze verantwoordelijkheid opgelost.

Het is arrogant om als zondige mensen te beweren dat we eeuwig leven kunnen krijgen door onze plicht als mens na te komen.

Leven en **verantwoordelijkheid** waren nadrukkelijk en volledig van elkaar gescheiden, zelfs voor de mens in onschuld, zoals Genesis 2 ons laat zien. Maar zoals Christus gelovigen in Zijn naam uit vrije genade leven geeft, zo is Hij ook de verzoening voor hun zonden door Zijn dood. Beide dingen waren absoluut

noodzakelijk om te kunnen delen in de erfenis van de heiligen in het licht. En beide dingen geeft God nu door geloof aan elke gelovige die eeuwig leven heeft in de Zoon en die verlossing heeft door Zijn bloed, de vergeving van zijn overtredingen.

Als je dat weet, is er zeker nog wel een nieuwe verantwoordelijkheid. Maar het is de verantwoordelijkheid van een kind van God. Daarom zegt Hij: 'omdat Ik leef, zult ook u leven' (Joh. 14:19). Zo geeft Hij Zijn schapen eeuwig leven. Zij zullen niet verloren gaan en niemand zal hen uit Zijn hand rukken (Joh. 10:28). Ja, de hand van de Vader beschermt hen ook (vs. 29). Is er een grotere en duidelijkere zekerheid denkbaar?

Dus alleen in Christus, door Zijn offer en door Zijn soevereine gift van leven, hebben we het principe van de twee bomen in een overvloed van zegen voor allen die geloven, terwijl de ongelovige het Woord van God veracht en zwak en zondig is in alle zelfvertrouwen. Zo herhaalt hij de fout van Adam en van Israël tot zijn eigen ondergang.

Als Christenen hebben we de schat van Christus in onze aarden vaten. We hebben de verantwoordelijkheid om de dood van de Heere Jezus altijd in ons lichaam mee te dragen, zodat het leven van de Heere Jezus, de nieuwe natuur, ook in ons lichaam openbaar wordt.

William Kelly

Als dat waar is...

Vragen en feiten over Jezus Christus

Auteur: Léon Taschi

‘Als het waar zou zijn wat er over Jezus Christus gezegd wordt ... Maar er is immers helemaal niets zeker over Hem. De één zegt dit, de ander zegt dat. Wat moet je daar nu persoonlijk van geloven?’

Dat zijn vaak gehoorde opmerkingen als er over Jezus Christus wordt gesproken. Meestal blijft het daar een leven lang steken. Maar de vraag hoe het nu precies zit met Jezus Christus, is te belangrijk om 'm open te laten. Er móet een antwoord op worden gevonden, want het gaat hier over een uiterst belangrijk onderwerp. De auteur, zelf afkomstig uit het volk van de Messias, stelt het thema heel boeiend voor aan onze harten!

Brochure, A5-formaat,

66 pagina's

Prijs: € 5,95

N.B.: standaardkorting voor evangelisatietitels, d.w.z. 20% korting vanaf 20 stuks, voor particulieren.

Uitnodiging

Bijbelmiddag Alphen a/d Rijn
zaterdag 13 juni 2026

Thema: **Josia**

- een voorbeeld voor jonge Christenen (2 Kron. 34:2)
- een koning met twee verhalen: het eerste en het laatste (2 Kron. 35:27)

Spreker: br. Michael Vogelsang

Locatie: De Ontmoeting, Dillenburg 2A, Alphen a/d Rijn

Tijden: 13.30 – 16.30 uur, met aansluitend een maaltijd

Aanmelden graag via e-mail: BijbelmiddagAlphen@kliksafe.nl

Nadenkertje

Hoe oplettend zijn drinkers achter het stuur? Deze vraag stelde een redacteur aan een gediplomeerde psychologe die verantwoordelijk was voor de medisch-psychologische test van chauffeurs die hun rijbewijs vanwege dronkenschap achter het stuur zijn kwijtgeraakt. Haar antwoord: 'Veel veroordeelden hebben spijt van hun daad en hebben goede voornemens, maar ze zien het tijdelijke rijverbod niet als kans, maar als straf. Meestal zoeken ze de reden van hun fout alleen maar aan de oppervlakte. Hun dronkenmansrit stellen ze zich dan voor als een eenmalige gebeurtenis, die zich niet zal herhalen. Bovendien wordt er veel verdrongen. Men is overgehaald om te drinken, was juist in een slechte stemming, enzovoort'.

Hoezeer neigt de mens ertoe iets te verdringen, niet alleen bij de omgang met alcohol, maar ook bij vele andere fouten. Wie herkent dit niet? Bij iedere fout staan we niet alleen schuldig tegenover anderen, maar ook tegenover God. Hij zal eenmaal rekenschap daarvoor van ons eisen. Dat is wat de Bijbel ons herhaaldelijk voorhoudt. De heilige God kent ons. Bij Hem kunnen we niet met uitvluchten aankomen, ook al kunnen mensen er soms van onder de indruk zijn.

Wie zijn overtredingen bedekt, dat is de waarschuwing van het Goddelijke Woord, zal niet voorspoedig zijn, nu niet en ook niet bij de eindafrekening van God. Maar er is een uitweg, want het Bijbelvers gaat verder: wij moeten de fouten voor God belijden, indien nodig ook voor de mensen! Pas dan ervaren we Gods barmhartigheid en zijn we in staat om met Zijn hulp een nieuw leven te leiden.